

[Øllgaard.]

for store vanskeligheder ved at blive enige om at rette sådanne urimeligheder.

Med disse bemærkninger anbefaler jeg lovforslaget til nærmere behandling i et udvalg og tilsiger vor medvirken til en velvillig behandling her.

Aksel Møller: Jeg føler levende med den højtærede finansminister, når han beklager sig over, at det efterhånden hører til en finansministers almindelige arbejde hvert år at fremsætte et lovforslag om ændringer i den tilsyneladende permanente, midlertidige påligningslov. Også mit parti ser med de største forventninger hen til den dag, da der her på rigsdagen kan fremsættes et lovforslag til en mere varig ordning af skatteforholdene.

Det årligt tilbagevendende tilsagn om, at opfyldelsens dag er nær, hvad vi virkelig troede ærligt på næsten hver gang, er grunden til, at vi år efter år har holdt vore ønsker om vidtrækkende ændringer i den midlertidige ligningslov i ave.

Vi kunne nemlig ligesom det ærede medlem hr. Øllgaard ønske os ændringer i denne ligningslov, ja, vi kunne ønske en lang række af dens bestemmelser ændret. Lad mig blot minde om vort gentagne krav om en ajourføring af forsikringsfradraget. Det stammer jo fra tidernes morgen, eller i alt fald fra den tid, da man endnu håbede på, at kronen kunne blive guld værd, og da opsparing ikke blev anset for at være en dåres lyst. Eller lad mig erindre om den ganske naturlige tanke, at pensionsbidragene bør være skattefri, eller om nødvendigheden af at bringe orden i den efterhånden helt meningsløse og for befolkningen uforståelige fortolkning af forsørgerbegrebet, for bare hermed at nævne tre ønsker, som vi længe har næret, men som vi stadig har nøjedes med at bringe i erindring i tillid til, at nu var vi nær den dag, da forslag om en dybtgående og gennemgribende revision af skattelovgivningen stod på tingets dagsorden.

Endnu engang vil vi give afkald på at stille vore ønsker op som ultimative krav. Det spørges nemlig, at den store skattekommission er gået i arbejde, og at der nu forestår resultater. Men denne resignation bør den højtærede finansminister ikke misbruge. Jeg tror at kunne sige på mit partis vegne, at hvis vi ikke i løbet af det kommende år stilles overfor det ofte omtalte store forslag til revision af skattelovgivningen, vil naturen næste gang gå over optugtelsen, og vi vil da være henvist til at stille vore

ønsker i forslagsform til næste års midlertidige ligningslov.

Det er i grunden en uskik, at ligningslov og udskrivningslov ikke følges ad. I formaliteten påvirker jo enhver ændring i ligningsloven fordelingen af skattebyrden, og man måtte derfor have et billigt krav på at kende den højtærede finansministers skatteudskrivningsplaner, samtidig med at man tog stilling til en ændring i ligningsgrundlaget. I realiteten spiller denne indvending naturligvis ingen rolle, så længe man holder sig til at foreslå sådanne ændringer i ligningsloven, at de finansielle virkninger er uhyre begrænsede, således som det er tilfældet med det lovforslag, den højtærede finansminister har til behandling her. Alligevel må jeg understrege, at man ved adskillelsen af ligningslov og udskrivningslov har indført en parlamentarisk uskik, en uskik, hvis hovedvirkning bliver, at partier, som er uden del i regeringsmagten, ikke får og ikke har en saglig chance for at give deres politik udtryk i ændringsforslag af større finansiell rækkevidde.

Jeg skal beskæftige mig med et eksempel herpå. Mit parti anser det f. eks. i denne situation for absolut nødvendigt, at den høje regering med os drøfter spørgsmålet om skattelempelser for opsparing, og det må naturligvis ske i forbindelse med ændringer i ligningsloven. Det er os bekendt, at der i flere overmåde kyndige kredse arbejdes med dette problem. Jeg vil ikke lægge nogen hindringer i vejen for opnåelse af princippet ved at indlede en diskussion, der fortaber sig i enkeltheder. I dag gælder det for mig blot om at få fastslået, om der mellem den højtærede finansminister og mig er principiel enighed om, at skattebegunstigelser af opsparing ville være et ønskeligt led i landets finanspolitik. Når vi først så vidt, når vi nok også til enighed om fremgangsmåden.

Det er den højtærede finansminister bekendt, at vi med ængstelse ser på den økonomiske udvikling under denne regerings ledelse. Vi har bemærket os, at også den højtærede finansminister er så usikker med hensyn til, om regeringens politik er rigtig, at han har talt om nødvendigheden af at overbalancere statsregnskabet, hvad der som bekendt vil sige at udskrive flere skatter, end der er brug for.

Grunden til, at den højtærede minister kan være kommet ind på den tanke, kan kun være den, at han efter devalueringen er blevet ængstelig for inflation; det synes vi, han har god grund til, og vi vil gerne støtte ham i bestræbelser for at bekæmpe